

Dosarul nr. 2ra-1285/19

prima instanță: Judecătoria Anenii Noi, sediul Bender (jud.: A. Ialanji)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: N. Budăi, I. Cimpoi, I. Muruianu)

ÎNCHEIERE

3 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Ion Druță
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Godina Vadim,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către
Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne împotriva lui
Godina Vadim, cu privire la recuperarea cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea
profesională,

împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
admis apelul formulat declarat de către Inspectoratul General al Poliției al
Ministerului Afacerilor Interne, s-a casat hotărârea din 28 noiembrie 2017 a
Judecătoria Anenii Noi, sediul Bender și s-a pronunțat o hotărâre nouă de admitere
integrală a acțiunii,

c o n s t a ț ă :

La 22 mai 2017, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor
Interne a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Godina Vadim, cu privire
la recuperarea cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională în cuantum de
24 204,45 de lei.

La 28 iulie 2017, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor
Interne a depus cerere de majorare a cuantumului cheltuielilor suportate, în special,
pentru diurnă și cazare în mărime totală de 10 220 de lei (f. d. 44 – 45).

Circumstanțele de fapt, prezentate de reclamant, pot fi rezumate după cum
urmează.

Prin ordinul Comisariatului de Poliție mun. Bender, nr. 91-ef din 7 martie
2012, Godina Vadim a fost numit în funcția de polițist șofer al plutonului de pază și
deservire al Departamentului de patrulă și santinelă al Comisariatului de poliție mun.
Bender al Ministerul Afacerilor Interne.

În scopul acumulării cunoștințelor teoretice și abilităților practice necesare
exercitării obligațiilor de serviciu, în temeiul ordinului MAI nr. 19 din 21 ianuarie

2013, pârâtul a fost delegat pentru perioada 28 ianuarie 2013 – 12 iulie 2013, la cursurile de formare profesională în cadrul Academiei Ștefan cel Mare.

La 18 martie 2014, Godina Vadim a semnat angajamentul nr. 402 în baza căruia și-a asumat obligația ca după absolvirea cursurilor de dezvoltare profesională în cadrul Academiei Ștefan cel Mare, cu o durată de 166 de zile, să activeze în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe o perioadă de 4 ani.

Conform aceluiași angajament, pârâtul s-a obligat să restituie Ministerului Afacerilor Interne cheltuielile pentru dezvoltarea sa profesională, inclusiv și salariul încasat pe perioada aflării la instruire.

La 23 iunie 2015, prin ordinul Inspectoratului General de Poliție nr. 416 ef din 19 iunie 2015, în temeiul art. 47 lin. (1) lit. a) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, la cererea pârâtului, a fost încetat contractul individual de muncă cu ultimul.

Reclamantul a susținut că pârâtul nu a activat termenul integral de 4 ani în cadrul Ministerului Afacerilor Interne potrivit angajamentului asumat. În acest sens, Godina Vadim nu a restituit suma de 24 204,45 de lei, cu titlu de salariu, și suma de 10 220 de lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru diurnă și cazare.

Astfel, la 5 aprilie 2017, în vederea soluționării pe cale extrajudiciară a litigiului, reclamantul a remis în adresa lui Godina Vadim somația referitoare la restituirea benevolă a cheltuielilor prin instruirea profesională în sumă de 24 204,45 de lei. Pârâtul nu a răspuns la solicitarea respectivă.

Pentru aceste motive, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a solicitat încasarea de la Godina Vadim a sumei de 34 424,45 de lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru dezvoltarea personal a acestuia (f. d. 45).

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Godina Vadim a cerut respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. În opinia lui, angajamentul față de reclamant a fost semnat de el abia peste un an de la instruire cu încălcarea legii. Mai mult, cursurile de dezvoltare personală au avut o durată de circa 92 de zile, ceea ce combate versiunea reclamantului de circa 166 de zile. Totodată, acesta a precizat că a încetat contractul individual de muncă din cauza imposibilității transferului lui în mun. Bender la Inspectoratul de Poliție Bender. Or el locuiește în mun. Bender, însă a activat în sat. Varnița. Așadar, atunci când se deplasa la serviciu, acesta era adesea oprit de forțele neconstituționale a regiunii transnistrene a Republicii Moldova (f. d. 59).

Prin hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender, acțiunea formulată de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a fost respinsă ca neîntemeiată (f. d. 60, 69 – 70).

Pentru a hotărâ astfel, instanța de judecată a constatat situația de fapt rezumată de reclamant.

În drept, hotărârea judecătorească a fost întemeiată pe punctul 1 și 2 al Anexei nr. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009. Prin prisma acestui act normativ, instanța de judecată a observat că angajamentul nr. 402 încheiat cu Godina Vadim a fost semnat de către ultimul abia la 18 martie 2014, cu depășirea termenului de un an din momentul deciziei de delegare a acestuia la cursuri. Mai mult, deși la data încheierii angajamentului Godina Vadim a absolvit cursurile din speță, actul juridic sus-menționat cuprindea o obligație pentru viitor „mă oblig după absolvirea

cursurilor sau programelor de dezvoltare profesională voi activa în cadrul Ministerului Afacerilor Interne 4 ani”. Prin urmare, aceste prescripții nu pot avea efect retroactiv.

În atare condiții, prima instanță a conchis că impunerea pârâtului la executarea unei obligații despre care el nu a cunoscut contravine legii. De asemenea, instanța de judecată a susținut că pârâtul a fost delegat la cursuri de formare profesională, atunci când nu era angajat, întrucât contractul individual de muncă produce efecte juridice din ziua semnării, în special, din 6 martie 2013.

Împotriva acestui act judecătoresc, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a declarat apel a cărui examinare a fost fixată pentru 24 aprilie 2018 (f. d. 33, 38). În apărare, Godina Vadim a solicitat menținerea hotărârii primei instanțe (f. d. 40).

La 23 aprilie 2018, prin decizia Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul formulat declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, s-a casat hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender și s-a pronunțat o hotărâre nouă de admitere integrală a acțiunii. În acest sens, instanța de apel a decis încasarea din contul lui Godina Vadim în beneficiul Inspectoratului General al Poliției a sumei de 24 204,45 de lei.

La fel, Curtea de Apel Chișinău a statuat încasarea din contul intimatului în folosul statului a taxei de stat în cuantum de 544,60 de lei (f. d. 41 – 47).

Pentru a admite apelul, Colegiul de control judiciar a susținut că angajamentul nr. 402 a impus obligația lui Godina Vadim de a restitui integral cheltuielile suportate pentru dezvoltarea profesională. Dimpotrivă, intimatul urma să refuze semnarea acestuia sau să indice existența unor obiecții referitoare la clauzele lui. Acesta nu a întreprins aceste acțiuni.

Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne și Godina Vadim au avansate cereri de recurs împotriva deciziei de mai sus, solicitând casarea acesteia.

Prin decizia din 12 decembrie 2018, Curtea Supremă de Justiție a admis recursurile declarate de către Godina Vadim și Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne. Astfel, instanța de recurs a casat decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a trimis pricina spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată (f. d. 103 – 109).

În argumentarea opiniei juridice, instanța de recurs a observat că instanța de apel a omis să examineze cererea de majorare a cuantumului pretențiilor din 28 iulie 2017. Drept consecință, instanța de apel nu a verificat temeinicia capătului de cerere cu privire la încasarea cheltuielilor suportate pentru diurnă și cazare în mărime totală de 10 220 de lei.

La rejudecarea cauzei, Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 31 ianuarie 2019, a admis apelul formulat declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, a casat hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender și a pronunțat o hotărâre nouă de admitere integrală a acțiunii.

În cazul de față, instanța de apel a decis încasarea din contul lui Godina Vadim în beneficiul Inspectoratului General al Poliției a suma de 34 424, 45 de lei, cu titlu

de cheltuieli suportate pentru instruire și dezvoltare profesională a pârâtului la Academia de Poliție (f. d. 124 – 13).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a confirmat situația de fapt constată de prima instanță în baza circumstanțelor expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată.

În drept, instanța de apel a considerat relevante art. 1, 2, 4, 37, 38 alin. (3) și (4) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și pct. 1, 2, 3 al Anexei nr. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a notat că angajamentul nr. 402 a impus obligația lui Godina Vadim de a restitui integral cheltuielile suportate pentru dezvoltarea profesională. Dimpotrivă, intimatul urma să refuze semnarea acestuia sau să indice existența unor obiecții referitoare la clauzele lui. Acesta nu a întreprins aceste acțiuni. În mod distinct, instanța de apel a constatat că nu există excepții de la restituirea acestor cheltuieli specificate exhaustiv în articolul 38 alin. (5) din Legea nr. 158 – XVI din 4 iulie 2008.

La 14 mai 2019, Godina Vadim a declarat recurs împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii din 28 noiembrie 2017 a primei instanțe.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanța de apel nu a ținut cont de punctul 1 și 2 al Anexei nr. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009. Or, potrivit lui, angajamentul nr. 402 a fost semnat de abia la 18 martie 2014, cu depășirea termenului de un an din momentul deciziei de delegare a acestuia la cursuri. Mai mult, angajamentul sus-menționat cuprinde o obligație pentru viitor „mă oblig după absolvirea cursurilor sau programelor de dezvoltare profesională voi activa în cadrul Ministerului Afacerilor Interne 4 ani”.

În plus, recurentul a sugerat că ordinul de delegare este ilegal, de vreme ce a fost angajat de la 6 martie 2013, însă perioada de studiu a durat de la 28 ianuarie 2013 până la 12 iulie 2013.

La 30 mai 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 152).

La 17 iunie 2019, intimatul a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil sau, după caz, ca neîntemeiat.

Referința nu a conținut date noi sau informații diferite de constatările instanței de apel, fiind preluate integral din decizia contestată din 31 ianuarie 2019. De fapt, recurentul și-a prezentat propriul punct de vedere asupra acestor raționamente juridice. În ansamblu, chestiunile de fapt și de drept oferite de intimat au fost discutate în timpul procedurilor judiciare și au fost cunoscute de către recurent. Așadar, elementele respective atestă că nu se aduce atingere principiului contradictorialității și egalității în arme. Circumstanța dată a fost factorul principal

pentru a nu expedia întâmpinarea recurentului, inclusiv s-a urmărit examinarea rapidă a cauzei.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Godina Vadim este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, condițiile de admisibilitate a unei căi de atac pot fi aplicate dacă nu reduc substanța dreptului de acces la un tribunal, și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24; *Graciova vs Republica Moldova*, 24 ianuarie 2019, parag. 23 – 24). Limitările într-o cale extraordinară de atac pot fi mai stricte decât cerințele instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

Prin urmare, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă. În baza cercetării materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

Potrivit paginii web „Portalul instanțelor naționale de judecată”, hotărârea contestată a fost publicată la 4 martie 2019.

La 6 martie 2019, Curtea de Apel Chișinău a expeditat participanților la proces copia deciziei integrale din 31 ianuarie 2019 (f. d. 139).

Recurentul a anexat copia plicului, în care a fost expediată decizia sus – menționată, potrivit căruia data depunerii trimiterii poștale la Poșta Moldovei este de 12 martie 2019. De asemenea, pe acest plic este imprimată ștampila Poștei din Tiraspol cu mențiunea 13 martie 2019. Totuși, Godina Vadim nu a precizat ziua concretă în care a recepționat actul judecătoresc. În orice caz, el nu a putut primi hotărârea judecătorească mai înainte de această zi.

În continuare, completul de judecată reține că recursul a fost predat la oficiul poștal la 14 mai 2019, care constituie data depunerii actului de procedură la Curtea Supremă de Justiție, în acord cu art. 112 alin. (3) din Codul de procedură civilă. În mod deosebit, Inspectoratul General al Poliției nu a ridicat obiecții pe acest segment procedural și nu a invocat o aparență de încălcare a principiului securității juridice.

Luând în considerare cele menționate și art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs constată că cererea dedusă judecării a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală potrivit căreia părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În cazul de față, problemele abordate de recurent trebuie redactate în așa fel încât să permită instanței de recurs să le subsumeze temeiurilor din alin. (2), (3) și (4) ale art. 432 din Codul de procedură civilă. Primele două alineate menționate prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat de către instanțele ierarhic inferioare. Alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Explicarea și exemplificarea acestor erori judiciare a fost efectuată în punctele 22 – 27 ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 11 noiembrie 2013 (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 – 106).

Din raționamentele evocate, limitările impuse de legislator urmăresc un scop legitim, respectând, în același timp, cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Benjamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

În speță, având în vedere obligația impusă prin art. 432 alin. (5) din Codul de procedură civilă, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept specificate la alin. (3) din articolul citat. Mai mult, *Godina Vadim* nu a prezentat obiecții în privința acestui aspect procedural.

Referitor la alte erori procedurale decât cele indicate la alin. (3) sau la posibilele încălcări de ordin material, recurentul a criticat decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, completul de admisibilitate are competența de a decide asupra caracterului juridic al motivelor juridice inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2) și (4) din Codul de procedură civilă.

Pornind de la argumentele recurentului rezumate mai sus, completul de judecată notează că întinderea obligației autorității judecătorești de a motiva hotărârea poate varia în funcție de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea *Ruiz Torija vs Spania*, 9 decembrie 1994, parag. 29). În special, pentru a justifica admiterea apelului avansat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de art. 1, 2, 4, 37, 38 alin. (3) și (4) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și pct. 1, 2, 3 al Anexei nr. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009. Pe baza acestor norme de drept, instanța de apel a observat că, deși angajamentul nr. 402 a fost semnat după emiterea actului administrativ, *Godina Vadim* nu a refuzat încheierea acestuia sau nu a indicat existența unor obiecții referitoare la clauzele lui. În mod distinct, instanța de apel a constatat că nu au fost stabilite excepții de la restituirea acestor cheltuieli specificate exhaustiv în articolul 38 alin. (5) din Legea nr. 158 – XVI din 4 iulie 2008. De fapt, el nu a contestat faptul că a participat la cursuri de dezvoltare profesională și a primit salariu, precum și alte plăți pentru diurnă și cazare. În plus, delegarea salariatului la cursuri se realizează printr-un act administrativ, care urma a fi atacat în modul prevăzut de lege, ceea ce nu a fost efectuat de recurent.

În acest context, instanța de judecată subliniază că recurentul nu a convins că interpretarea dată de instanța de apel pct. 2 al Anexei nr. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009 i-au lezat drepturile și interesele lui în calitate de salariat, inclusiv principiile de bază ale reglementării raporturilor de muncă.

Astfel, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs învederează că nu există niciun element care să indice că instanța de apel nu a examinat elementele decisive ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele *Victor Harovschi vs Moldova*, 18 noiembrie 2008; *Fundația pentru Copii Speranța vs*

Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În orice caz, completul de judecată observă că recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, acesta nu a reușit să convingă că instanțele de judecată i-au limitat într-o măsură specifică dreptul de a-și argumenta și dovedi poziția în proces sau de a alege modalitățile și mijloacele susținerii ei de sine stătător și independent de instanță. La fel, atât prima instanță, cât și instanța de apel, au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea, printre altele, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili vs Georgia*, 2 septembrie 2014, parag. 34; *Gohe și alții vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile formulate Godina Vadim nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, *Petrovic vs Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm*, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată față de obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției. Deci, raportând obiecțiile formulate în recurs la caracterul special al rolului Curții Supreme de Justiție, normele de drept procedural nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal (a se vedea *Samardžić vs Croatia*, 20 iulie 2017, parag. 31).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, completul de judecată notează că articolul 6 parag. (1) din C.E.D.O. nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce încheierea de inadmisibilitate se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Godina Vadim nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Godina Vadim.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Ion Druță

Maria Ghervas